

—
சிவமயம்.

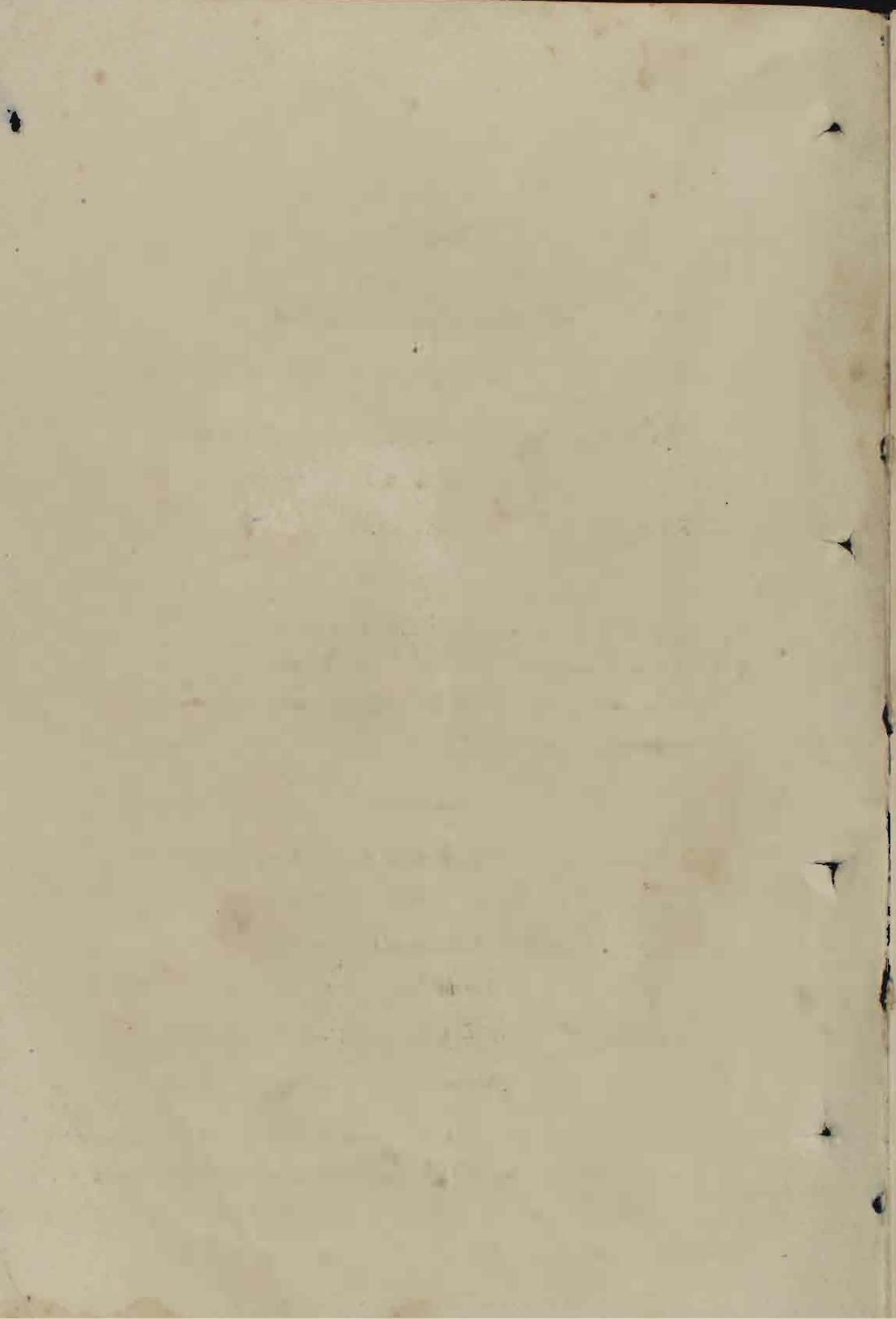
தாய்மணி மாலை.

மானிப்பாய்,
இங்குக்கல்லூரி ஆசிரியர்
தா. சுவாமிநாதபிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

குன்னுகய்,
திருமகள் அச்சியக்திரசாலையில்
அச்சிடப்பட்டது.

ஸ்ரீ முகு—பங்குளி.

1934

சிவமயம்

சிறப்புப்பாயிரம்

எமது குருவும் வித்துவானுமாகிய
புன் ஞ லைக் கட்டுவன்

மிரமழீ சி. கணேசயர் அவர்கள்
கூறியது

தன்பாலவள்ளுசெய் தனியன்புங் தன்னன்பும்
இன்பாகத் தோன்றவே யீண்ணுண்மெல்—ஆன்போடும்
பாமலியுங் தார்புளைந்தான் பன்னுமா னிப்பதியோன்
சாமினா தப்புலவன் ஞன்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வித்துவானும்
யாழ்ப்பாணம் பரமேசவரக்கல்லூரித்
தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய
மாவிட்டபுரம்

மிரமழீ நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார்
அவர்கள் கூறியது

தாய்மையொடு சௌவத் தமிழ்மணக்குஞ் செந்திருவாப்ச்
சேய்மையு தோருநூலாக் கீசுங்கதுருகும்—வாய்மைத்திகழ்
நந்தா மணிவிளக்காம் நற்றுப் பணிமாலை
தந்தான் சுவாமினா தன்.

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரித்
 தலைமைத் தமிழ் - சமஸ்கிருத பண்டிதரும்
 எமது செந்தமிழ்க் குருவுமாகிய
 நீர்வேலிப் பண்டிதர்க்கோட்டம்
ஸ்ரீமான் வ. சி. கந்தைய மிளை அவர்கள்
கறியது

சைவத் திருவாளன் றந்தி முகனடியன்
 மெய்வைத்த மேலோரா சீர்வாதன்—தெப்வத்தின்
 போற்கருளை யாளன் சுவாமிநா தப்புலவன்
 பற்றுதாய் மாலைபுளைந் தான்.

நவாலியூர்
திரு. க. சோமசுந்தரப்புலவர் அவர்கள்
கறியது

அன்புடைய தாயா ரதிபள்ளிந்து பாமாலை
 இன்புடனே முப்ப தியம்பினைன்—மன்புலவர்
 போற்றுங் தமிழுணர்ந்து போககத்தின் மேற்களிகள்
 சாற்றுஞ் சுவாமிநா தன்.

சிவமயம்

தாய்மணி மாலை

காப்பு

தாயிற் சிறந்த தனிக்கோயி வில்லையென
ஆயு முரையின் பொருளாறிந்து — நேயத்தால்
அன்னைமணி மாலை யணிய மருதடிவாழ்
முன்னவன்றுள் கொண்டேன் முடி.

நால்

திறமிக்க மாதாநின் சீர்திகழு மேனி
அறமிக்க சிங்கை யறிவு—நலமிக்க
வண்ணில் திருவணைத்து மீண்டு யிலங்கியநற்
ரண்ணளியைக் காண்பதென்றே சாற்று. 1

சாற்றுமொழித் தேற்றமுளார் தங்களா லாகுமட்டும்
உற்றியயின் றுமகன்றூ ரம்மேகேள்—பொற்றும்
திருவமுதே யாற்றுமொழி தேற்றுமொழி யாவும்
மருளகற்றும் வன்மையதோ மற்று. 2

மற்றினிய மைந்தரையு மங்கையரை யும்பெற்றுப்
பற்றுமிகுஞ் தாதரித்துப் பாவித்தாய்—பொற்புடைய
அன்பி னுருவே யரற்றியெமை நையவிட்டு
மன்பா ரகன்றனைதீயா வான். 3

வானவர்க்கு வீட்டிலித்தோன் பாதம் வழுத்துவி
கானமருங் கந்தரலங் காரத்துத்— தேனமரும்
குலா யுதங்கொண்டு தோற்றுதொடக் கப்பாவை
நாலுதரம் பாடிற்றுன் நா. 4

நாமக்கீப் போன்றவன்னே நின்நாவின் வன்மைதிகம்
தேமதுர வாக்காற் றெளிந்துகொண்டேன்—தோடில்

உலகவழக் கும்யாவு மொப்பரிய பான்மைப்
பலகலையின் ரெள்ளுணர்வும் பார்.

5

பாரார் புச்சுமன்னே பாலுட்டி மையேழுதி
நேராகத் தெய்வத்தை நேர்ந்தே தம்மை—ஆர்வமொடு
தாங்கி யனைத்துவைத்துத் தண்டமிழாற் ரூலாட்டித்
தேங்க வளர்த்தாய் திரு.

6

திருமகளைப் போன்றவன்னே திக்களைத்து முன்றன்
பொருவிலாச் சாயல் பொலிய—மருவினிய
தோற்ற மகன்றிலதே துப்யவினைப் பாதமலர்
காற்றம் நுகர்ந்தேனிக் நாள்.

7

காளாற் குறையொன்று நாலென்றேன் நற்றுபேய
கோளாற் குறிக்குங் குறையுமின்று—தாழா
நினதுகட ஞற்றிவாழ் சின்மகனுக் காசி
கனவேனும் நீபுகன்றக் சால்.

8

காலிற் கிலம்பொலிக்கு மானிநகர்க் கற்பகத்தைத்
தோலாது யானுங் தொழும்பயனே—எலா
திறக்கு மயயத் தெதிர்தோன்றி யன்னைய்
துறக்கத்துச் சேர்க்கவந்த தோ.

9

தோமில் திருக்கருணைத் துங்கமயில் வாகனைன
ரமமுறப் போற்றிவா மூந்தாயே—நேமிக்
கரத்தா னிலையாள் கருதரிய நீண்ட
வரத்தா லெனைக்காத்து வா.

10

வாகார் மரபின்கட்ட டோன்றுகுல மாதாநின்
பாகாருஞ் செங்கமலப் பாதங்கள்—நாவாரப்
பாடித் துதிக்கும் பரிசன்றே விம்மாலை
நீடியுரைத் தேனுளத்து நேர்.

11

நேரொருவ ரில்லா நெறியன்னே நின் ஆதரச்
சீரார் சிறப்பாற் சிறியேனைப்—பார்மிகவும்
போற்றும் புலமையுசின் புண்ணியத்தின் பேறன்றே
வேற்றேர்வித முண்டோ விளம்பு.

12

விளம்பும் வடமீணப் போன்றவன்னே மேலுள்
உள்கணிந்த வார்த்தை யுவப்பாத்—துளக்கில்
செவிக்கின்பம் நல்குவது மென்றே தெரியேன்
புகிக்கின்றை போக்கு புகல்.

13

புகலுமிடம் யார்க்குக்கொல் போகுமிட மெங்கன்
பகலுமிர வம்பரிவிற் பன்னித்—தகவுடைய
மாதாவே நின்னை மறவா வழியேற்கு
மீதாகக் காண மினிர்.

14

மினிரம் புயத்தன்மால் மேனுட்காண் கில்லாத்
தலிரம் புயங்கள் சரணைப்—ஒனிர் வதனந்
கூறுவர்தின் நாமத்தைக் கூற்றுமலை யாவன் னை
பாறுவதிப் பின்னையென்றே பார்.

15

பாரதியை யான்பரவப் பத்திமுறை நற்றிறுண்ட
ராரதிச யிக்கவரு னன்னையே—வரதிகம்
நாட்டி யகன்றனையென் நாவிலமர் தேவியா
பிட்டமெப்ஞ நூனமுளத் தெண்.

16

தெண்பாற் கடலமுத மூட்டியநற் றேவிதிரு
வெண்காட் டடிகளை னு மெய்ஞ்ஞானி—வெண்பாவிற்
ரூயை நினைந்து தடுமாற்றங் கொண்டனரால்
மாயையுளார்க் கென்றே மனம்.

17

மன்னுமே னற்புனத்தின் மாரூப் பதியினுவிற்
முன் னுமர பிற்றேன்றுங் தொல்லன் னுய்—இங்காளில்
நானு விதப்பயனும் நாம்நுகரப் பெற்றதவம்
மானுமுத விக்குரிய மாண்.

18

மாணளகே சற்குகந்த மானிநகர் வைகியபொற்
பூணமுகின் மார்பிற் பொலிமுதவி—கோணக்
கொடையிலகு நாதக் குலமினி ரத்தோன்றுங்
தடையில்வினக் காமெனது தாய்.

19

தாயே யகன்றனையோ சாலத் தவம்புரிந்து
ஒயா னின்மீட்கத் தெண்டித்தும்—பாயுமான்

கன்றுர் கரத்தன் காவிலைவற்பை நித்தியமென்
கேள்வினாய் செப்பதென்னே வோது.

20

இதுமே மூக்கொடிய ரொப்பரிய காராளர்
சீதச்செஞ் சாலிவளர்க் குஞ்சேயர்—போதுற்ற
செங்கழுநி ராரத் திருவாளர் செய்தவத்தா
லெந்தாயும் வந்தனளௌன் ரெண்ணு.

21

எண்ணரிய பான்மையா யீரைந்து திங்களைனைக்
கண்ணைய காவற் கருவிருத்தி—மண்ணிற்
பிறந்தநாட் டொட்டுப் பெரிதுவந்து காத்துத்
துறந்தனையென் ரூபே சுகம்.

22

சுகமாய ஒுனுங் துகிலுடைய மீந்து
தகவா யெமைவளர்த்த தாயைப்—பகலாய
வெப்பயபரி திக்குவிள் மாரிக் கரற்றியெளை
யுப்பவைத்த தெய்வமென வுன்னு.

23

உன் னுமுய ரன்னை தனை யுத்தமசற் புத்திரர்க்கு
முன்னறியுங் தெய்வமென முதற்றார்—பன்னினார்
மாதாவே நீயெனக்கு மன் னுக்கு தெய்வமுநற்
ரூதாவு மாயினுய் தான்.

24

தானங் தவமிரண்டுஞ் சார்ந்தகுல வன்னேநின்
ஊன வுடலொருவி யுற்றதிசை—யான நியா
தேங்கினே னையகோ வின்னற் கடலமிழ்ந்து
தேங்கினேன் வார்த்தையொன்று செப்பு.

25

செப்புங் திருமேனி தீக்கிரையாப் போனதையோ
தப்பா நெறிபூண்ட தண் னுளத்தின்—முப்போதும்
அன்ன மறுச்சைவயோ டன்பா யளித்தவுய
ரன்னையே முன்னின் றருள்.

26

அருளா வெஸமயீன்ற வன்னேகேள் கேடு
மருவா நெறியை மகற்குத்—திருவாய்
மலர்ந்தருளி வாழ்விக்கும் வார்த்தையிரு காதால்
நலந்திகழக் கேட்பதென்றே ரான்.

27

நானு விதப்பேறும் கல்கியனின் நாமத்திற்
ஹஞ்சும் பான்மைத் திருவழுதப்—பானுஹம்
வாயால் வழங்கு மணிமாலை யன்னகவி
தாயேநி யென்றுங் தரி.

28

தரியாத துண்பத்துத் தங்கியுயிர் வாடிப்
பிரியா துழலாது பேரார்—பரிவுநிறை
அன்றையே வேண்டுவன யாவு மருஞ்சியால்
இன்னறவிர்க் தேயுப்பு வின்று.

29

இன்றிக் கவிமாலை யின்னருணற் ரூயேநி
நன்றாப் புனைய நவின்றதுயான்—மன்றதனிற்
பேரார் நடம்புரியும் பெம்மான் றருங்குமரன்
சீரார் பதத்தின் றிறம்.

30

நீர்வேலிப் பண்டிதர்கோட்டம்
ஸ்ரீமான் வ. சி. கந்தையபிள்ளை
அவர்கள் கூறிய
ஞாபகக் கவிகள்

ஆங்கி ரசவருட மாமாசி பிற்பக்கம்
ஓங்கு சதுர்த்திதங்க ஞூற்றனளோ—தாங்குபுகழுப்
பாறுவதிப் பிள்ளையெனும் பாவைநல்லா ளெந்தைகிலன்
பாறுவதி யம்மையருள் பார்.

1

பாரிலுள்ளார் போற்றுகின்ற பாறுவதிப் பிள்ளையம்மே
சிருடைய நின்மக்கள் செப்பமாய்—ஒரிடத்திற்
கூடினின்றே நின்கடமை குற்றமின்றிச் செய்தனரால்
நாடுதவனு செய்தனைமுன் நான்.

2

அறிவார்ந்த பிள்ளைகளை யன்புடனே பெற்றுய்
மறவிலா மக்கணின்னை மாண்பாய்ப்—பொறுதியொடு
தேவாரம் பாடிமிகச் செய்கடன்க ளாற்றினரால்
பாவாயுன் புண்ணியிப்போ பார்.

3

அறிவுகிறை முத்தயக ஞனதில்லை நாதன்
குஹகி யுணையழுத கோலம்—நிறையுலகோர்

கண்டிருப்பா ராச்சரியக் கொண்டிருப்பார் கின்றவத்தை
விண்டிருப்பார் செய்வதென்னே மேல்.

4

சுவாமிநாத பிள்ளையெனப் பொன்சொரிய வாயால்
அவாவுடனே நீயழைக்கு மன்பை—உவாமதினேர்
உன்முகத்தைப் பன்னாலும் ஓயாது கண்டிருப்பேன்
அன்னையே யுன்போல்வா ரார்.

5

சாமிநாத பிள்ளையெனுங் தண்புலவ னின்னையெண்ணிப்
பூமியினில் நாளும் புலம்பியே—ஏமமின்றி
வாடி வருந்துவான் மாதாசே வந்தொருசொல்
ஒடி யுரைப்பா யுவந்து.

6

எந்தத் திருக்கோயி லெந்த வயித்தியர்க்கும்
கிந்தையன்பாற்றேந்திச்சிகிச்சைசெய்தான்—முந்தன்பாற்
சாமிநா தப்புதல்வன் வாடித் தளருவதை
ஏமமுறைத் தீர்ப்பாயிசைந்து.

7

சிவக்கொழுந்த னென்றழைக்கும் சீரா ரினைய
தவக்குமரன் றன்னையுமோ ரீத்தாய்—புவிப்பரப்பில்
என்செய்வா ரீன்றெடுக்கத் புத்திரரும் புத்திரிகன்
மின்னு ரிருவருமே மேல்.

8

வைய முவக்கமுனாம் பொன்னைய மங்கைஙல்லாள்
தையலர்க்கு நாயகியைத் தக்துபின்—துய்ய
இலோயாளைச் செல்லாச்சி யம்மையென வீண்ணுய்
பிழையில் மரபுயரப் பேணி.

9

ஆண்மக்கன் பெண்மக்க ளானவர்க னெல்லோரும்
காண்முகமா யொத்துகின்று காசினியில்—மாண்பாக
நற்கிரியை செய்தனரால் நல்லன்னுப் கின்றரும்
சொற்கு ளடங்காதே சுபம்.

10

அடியை குடிமைகளை யாதரவாய்க் காத்தே
படியி லவருள்ளாம் பற்ற—முடிவின்றி
ஏந்தநா ஞாக்கொடுத்த வேதமிலாச் செல்லியிவர்
கிந்தைதுயர் கொண்டார் சிவா.

11

